

"Doortje, drie tieners en een poes in het gras!"

Op aanraden van Doortje ben ik met een behandeling begonnen. "Ga hulp zoeken" schreef Door en dat heb ik gedaan. Ik heb gekozen voor een healing door een energetische therapeute.

Ik geef mijn therapeute, die eruit ziet als Sharon Stone in haar jonge jaren, een blad papier met daarop mijn gedicht: "Heb het verlangen naar neuken" en zeg: "Hier is het allemaal mee begonnen, Doortje ging uit haar bol!"

Ze neemt haar tijd en zegt dan bedachtzaam: "Dat valt wel mee, weet je hoe ik dat ga doen? Eerst ga ik je helemaal reinigen, van kop tot teen, en daarna bevrijden we je innerlijke kind en dan kan je daarmee spelen!"

Ik denk: zou jij er niet mee... ik herpak me snel en prevel zachtjes: "of met allebei?"

Het is duidelijk, er moet wat gebeuren. De symptomen steken weer de kop op. Het kwaad zit diep, diep in mij. Dat gaat hier geld kosten.

"Kom" zegt ze, "we beginnen eraan." We staan allebei recht en ik begin mij uit te kleden." Nee, dat hoeft niet" zegt ze.

Nee, het kan niet alle dagen zondag zijn.

Het is weer zover, om negen uur ga ik voor de derde maal energetisch onder handen genomen worden. Ik vertrek op tijd en ben enkele minuten aan het rijden in redelijke drukte als ik aan het laatste rode licht voor de oprit van de E 40 moet aanschuiven. Ik kom tot stilstand enkele meters voor de plaats waar aan de overkant van de weg drie tieners gehurkt neerzitten, hun ruggen naar de weg gekeerd. Ze doen iets, maar wat? Twee jongens in zwarte kledij en een meisje met een opvallende roze trainingsvest aan. Ik schuif dichterbij en dan zie ik het, de middelste van het drietal, een jongen, is een poes aan het strelen die daar in het gras ligt, een bruine poes.

Even later staat het meisje recht en kijkt naar het huis waar ze voorstaat, dan draait ze zich om en kijkt naar het huis aan de overkant, de wanhoop staat op haar gezicht te lezen. De situatie is nu duidelijk: drie tieners en een aangereden poes in het gras, langs de kant van de weg. Ik krijg een krop in de keel en ben gepakt door de situatie. Nu komt er ook een van de jongens recht en die doet merkwaardig genoeg net hetzelfde als het meisje, naar het ene huis kijken, dan het andere, met eenzelfde wanhoop op zijn gezicht.

Ik vraag me af of er al iemand is gaan aanbellen voor hulp en zitten ze te wachten of twijfelen ze juist om het te doen? Hoe erg zou de poes eraan toe zijn? Is het nog mogelijk om iets te doen? Ondertussen ben ik al verder aan het rijden en ik probeer in mijn achteruitkijkspiegel nog te zien wat er gebeurt. Ze zitten alle drie weer op hun hurken en zo verdwijnen ze uit mijn beeld.

Ik zie drie door de zon gebruide gezichten, de een na de ander, Zuid-Amerikaanse gezichten: Indiaans, Maya 's? Mannen met diep inzicht in de aard der dingen, ze turen in een verte die ik niet zie maar als ze weggaan hebben ze een klein, dun, blauw geschilderd plankje voor hun ogen.

Met de drie tieners en de poes in gedachten draai ik de E 40 op en vraag mezelf af: "Hoe mooi zou deze wereld zijn als helpen en samenwerken het leidmotief voor iedereen zou zijn!" Hoe is het toch zover gekomen dat mensen zo egoïstisch zijn ingesteld, dat ieder voor zich en de zijnen leeft, dat het menselijk ras zo hopeloos gewelddadig en wreedaardig is?

Is het egoïsme dat zo typerend is voor deze wereld niet gewoon aangeleerd gedrag? Een conditionering ten behoeve van een kapitalistisch systeem waarvoor winsten en macht het belangrijkste zijn en al de rest ondergeschikt? Worden we niet gekweekt om te passen in de mal van een vrije markt economie die net zo vrij is als de dieren in een zoo?

Ik zie kinderen spelen op een heuvel van wit zand, ze beginnen te rennen naar de top en achter hen wordt het zand onmiddellijk zwart, hoe hard ze ook rennen, het zwart zit hen op de hielen totdat ik alleen nog het zwart zie.

Je moet Doortje hierin dankbaar zijn.

Pardon?

Wat zij gedaan heeft is eigenlijk een gift naar jou toe, ook al weet ze dat waarschijnlijk zelf niet.

Halleluja!

Die woede zit in jou, niet in haar, zij is alleen de aanleiding.

In mij?

Zij kan alleen maar losmaken en naar boven halen wat er al in jou zit.

Mijn beest?

Je moet kijken naar jouw aandeel, wat van jou is en daarmee aan de slag gaan.

Temmen?

Is het egoïsme dat zo typerend is voor deze wereld niet gewoon aangeleerd gedrag? Een conditionering ten behoeve van een kapitalistisch systeem waarvoor winsten het belangrijkste zijn en al de rest ondergeschikt? Worden wij niet gekweekt om te passen in de mal van een vrije markt filosofie die net zo vrij is als de dieren in de zoo van Antwerpen of in welke dierentuin dan ook?

Ik zie een vrouw in het rood gekleed met een jong maar verweerd gezicht die mij uitdrukingsloos blijft aankijken totdat ik mijn ogen sluit.

D Min: ik stuur jouw energie in liefde weer terug naar jou.

D Min: ik neem mijn energie in liefde weer terug bij mij.

D Min: ik hou van jou, ik heb je lief, zo lief!

© februari 2011, Jozef, BasicPublishing.nl